

γλύστρα ἡ, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ὅ ω.

Ὅργανον διὰ τοῦ ὁποίου διὰ τριβῆς διαλύεται εἰς ὕδωρ πρᾶγμα στερεόν.

γλυτέρα ἡ, Κρήτ. (Κίσ. Μαλάκ. Νεάπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσιαστικοποιημένου ἐπιθ. γ λ υ τ ὅ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ ρ α.

Λύτρωσις, σωτηρία ἐνθ' ἄν.: Τὸ γλυκαδιασμένο ὁζὸ δὲν ἔχει γλυτέρα (γλυκαδιασμένο = τὸ αἰγοπρόβατο τὸ ὁποῖον ἔχει προσβληθῇ ἀπὸ τὴν ἀρθριτικὴν ἀσθένεια γλυκαδιάρι) Κίσ. Αὐτὴ ἡ ἀρρώστια δὲν ἔχει γλυτέρα Νεάπ. Ἀσκημά ἔβλεξε καὶ ἀνέ πάη 'ς τὸ δικαστήριον, δὲν ἔχει γλυτέρα αὐτόθ. Οὔλοι μὲ κυνηγοῦνε νὰ μὲ σκοτώσουνε καὶ δὲν ἔχω γλυτέρα Μαλάκ. || Ἄσμ.

Ξέγνοιους νὰ μὴν τσ' ἀφίγη βλιὸ καὶ νύχτα μούδε με, βλέπου κι ἀπὸ τὰ χέργια του δὲν ἔχουσι γλυτέρα αὐτόθ. Συνών. γ λ ὅ σ η, γ λ ὅ τ ω μ α, γ λ υ τ ω μ ὅ ς, δ ι α σ ω σ η, δ ι α φ υ γ ῆ, λ ὅ τ ρ ω σ η, σ ω τ η ρ ι α.

γλυτήρι τό, Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.Καλαμ. Καρατ. Κα-
σταν. Πλάγ.) Κεφαλλ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) κ.ά. — Μ.
Φιλήντ., Γλωσσον., 2.97 — Λεξ. Βάιγ. Περ. Αἰν. Βύζ.
Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. 314 Δημητρ. γλυτήρ' Α. Ρουμελ.
(Φιλιππούπ.) Θράκ. (Αὐδήμ. Λιμνίσκ. Μαῖστ. Μέτρ. Πλά-
ταν. Περίστ. Ροδόπ. Σαρεκκλ. Σκεπαστ.) κ.ά. γλυστήρι
Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἐ κ λ υ τ ῆ ρ ι ο ν < ἐ κ λ ὅ ω κατὰ Κορ.,
Ἄτ. 2.92, ἢ κατ' εὐθεΐαν ἐκ τοῦ γ λ ὅ ω. Ὁ τύπ. γ λ υ-
τ ῆ ρ ι καὶ εἰς Σομ.

Ὅργανον ταλασιουργικὸν εἰς τὸ ὁποῖον περιτυλίσσεται
τὸ νῆμα τῆς ἀτράκτου. Ἀποτελεῖται ἐκ ράβδου μήκους ἐνὸς
περίπου μέτρου, διχαλωτῆς κατὰ τὸ ἐν ἄκρον καὶ φερούσης
ἐμπειρηγμένον καθέτως τεμάχιον ξύλου ἢ ἥλον εἰς τὸ ἕτερον.
Διὰ τῆς διχάλας καὶ τοῦ καθέτου ξύλου διέρχεται τὸ τυλισ-
σόμενον νῆμα ἐνθ' ἄν.: Τὰ ντυλίζ' 'ς τὸ μεγάλο γλυτήρι τοῦ
λιναριοῦ Θράκ. (Κασταν.) Τὸ μαλλὶ μὲ τὸ γλυτήρι τὸ ἔβρε-
χαν καλὰ καὶ τὸ ἄφιναν νὰ στεγνώσῃ καὶ ὕστερα τὸ ἔβγαζαν
αὐτόθ. Τὸ λινάρι μετὰ τὸ γνέσιμο τὸ τρανοῦσανε 'ς τὸ γλυ-
τήρι γιὰ νὰ τὸ κάμουν πῆγες Θράκ. (Πλάγ.) Ἄ σέ δώκω
μιὰ 'πὲ τὸ γλυτήρ', ἂ δῶγ' ἐσὺ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Παίρνει
ἓνα γλυτήρ' καὶ ἀρκί' σε νὰ τὴ δέρῃ αὐτόθ. Τὸ κροκίδ' τὸ
γλυοῦνε 'ς τὸ γλυτήρ', τὸ χωρίζ' σε δύο πάσματα ἀπὸ σα-
ράδα ὁχτὼ ζευγάρια κλωστὲς καὶ τὰ λένε μιὰ θελεῖα (πά-
σματα = δεσμίδες στήμονος) Θράκ. (Μέτρ.) Γλυοῦμ' 'πὲ
τὸ γλυτήρ' Θράκ. (Σκεπαστ.) || Φρ. Πονδάρια σὰ γλυτήρια
(= κακόμορφα) Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) || Ἄσμ.

Πονδάρια σὰ γλυτήρια κι χέρια σὰ δανλιὰ,
κάθιτι κι γιλάει κορίτσ' γκιουζέλ ντουνηὰ
(γκιουζέλ ντουνηὰ = ὁμορφον κόσμον) Θράκ. (Αὐδήμ.) Συ-
νών. ἀ γ κ α λ ι σ τ ῆ ρ ι 1, ἀ γ κ α λ ι σ τ ρ ο ς 2, ἀ γ-
κ ο ὗ φ ι, τ υ λ ι γ ά δ ι, τ υ λ ι χ τ ά ρ ι.

γλυτηριάζω Λεξ. Αἰν. Μεσ. γλυτηριάζομαι αὐτόθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ τ ῆ ρ ι.

Περιτυλίσσω τὸ νῆμα εἰς τὸ γ λ υ τ ῆ ρ ι, τ υ λ ι γ ά δ ι.
Συνών. ἀ γ κ ο υ φ ι ζ ὼ, ἀ λ υ σ ι δ ι ά ζ ὼ 1, ἀ ν α λ ὅ ω
5, γ λ υ τ η ρ ι ζ ὼ, π η χ ι ά ζ ὼ, τ υ λ ι γ α δ ι ά ζ ὼ,
τ υ λ ι γ ὼ.

γλυτήριασμα τό, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ τ η ρ ι ά ζ ὼ.

Ἡ περιτύλιξις τοῦ νήματος εἰς τὸ τ υ λ ι γ ά δ ι. Συνών.
ἀ γ κ ο ὗ φ ι σ μ α, γ λ υ τ ῆ ρ ι σ μ α, τ υ λ ι γ ά δ ι α-
σ μ α, τ ὕ λ ι γ μ α.

γλυτηρίζω Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βύζ. Λεγρ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ τ ῆ ρ ι. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

Γ λ υ τ η ρ ι ά ζ ὼ, τὸ ὅπ. βλ.

γλυτήρισμα τό, Λεξ. Περίδ. Βύζ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ τ η ρ ι ζ ὼ.

Γ λ υ τ ῆ ρ ι α σ μ α, τὸ ὅπ. βλ.

γλύτια ἡ, Ἀστυπ. Ρόδ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ τ ὅ ς.

Ἀπαλλαγή ἀπὸ ἐνοχλήσεως, ἡσυχία ἐνθ' ἄν.: Ἡδὲρα τὴ
γλύτια μου Ρόδ. Ἐν ἔχω τὴν-γλύτιαν ἀπ' αὐτόν Σύμ. Συ-
νών. βλ. εἰς λ. γ λ υ τ ω μ ὅ ς 1.

γλυτὸς ὁ, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ὅ ω.

Ἐμπαικτικῶς, ὁ υἱός.

γλύτρωμα τό, Ἡπ. (Ἰωάνν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ τ ρ ὶ ω.

- 1) Λύτρωσις, σωτηρία. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ τ ω μ ὅ ς 1.
- 2) Εἰς τὴν παιδιὰν σ κ λ έ ν τ ζ α, ξυλίκι, τὸ διὰ τῆς ρά-
βδου σ κ λ έ ν τ ζ α ς κτύπημα τοῦ μικροτέρου ξύλου, κκ-
λουμένου σ κ λ έ ν τ ζ ι.

γλυτρωμὸς ὁ, Ἡπ. (Θεσπρωτ.) Κεφαλλ. — I. Βηλαρ.
138.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ τ ρ ὶ ω.

Λύτρωσις, σωτηρία ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἔχει γλυτρωμὸ Θεσπρωτ.
|| Ποίημ.

Νὰ βρῇ ὁχ' τὸ Χάρο γλυτρωμὸ καὶ νὰ μὴν ἀπεθάνῃ
I. Βηλαρ., ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ τ ω μ ὅ ς 1.

γλυτρώνω Ζάκ. Ἡπ. (Θεσπρωτ. κ.ά.) Κεφαλλ. Προπ.
(Ἀρτάκ. Πάνορμ.) — Λεξ. Δημητρ. Α. Λασκαράτ., Ἡθῆ,
241 καὶ Ποιήμ., 68 Μ. Φιλήντ., Θρῶλ., 47 καὶ Γλωσσον.
2, 188 Χ. Χριστοβάσ., Χρόν. σκλαβ., 150 Π. Πανῶ, Λυρικ.,
12 γλυτρώνου Ἡπ. (Ἰωάνν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ρ. ἐ κ λ υ τ ρ ὶ ω.

Σώζω, διασώζω, καὶ ἀμετ. σώζομαι, διαφεύγω τὸν κίν-
δυνον ἐνθ' ἄν.: Καὶ τοῦτος 'ς ἓνα ξύλο ἀπάνω γλύτρωσε (ἐκ
παραμυθ.) Ἡπ. (Θεσπρωτ.) Αὐτοὶ ἤρθαν καὶ κιτρίνισαν
καὶ ἀπόμειναν καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ κάμουν καὶ πῶς νὰ γλυ-
τρώσουν (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Ἀπὸ καλὰ ποδάρια γλυτρώ-
σαμε Α. Λασκαράτ., Ἡθῆ, ἐνθ' ἄν. || Φρ. Φτηνὰ τὴ γλύ-
τρωσε (ἐνν. τὴν ζωὴν) Ζάκ. Μόνο ὁ ντουᾶς ὁ δικός σου
μᾶς γλυτρώνει (ντουᾶς = προσευχή) Χ. Χριστοβάσ., Χρόν.,
σκλαβ., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ἄνοιξε, γῆς, μέσα νὰ μπῶ, μέσα 'ς τὸ μαῦρο χῶμα,
γιὰ νὰ γλυτρώσῃ ἀπ' τοὺς καημὸνς τὸ δόλιο μου τὸ σῶμα
Ἡπ.

Ἐντα καράβια πνίγησαν καὶ δεκοχτὼ φοιγάδες
καὶ μιὰ φοιγάδα γλύτρωσε κ' ἔφερε τὰ μαντὰτα
αὐτόθι.

Κ' εὐθὺς ἔσκασε ὁ δαίμονας καὶ γλύτρωσε ὁ δεσπότης
Ἦπ. (Θεσπρωτ.)

Ἐσὺ μονάχη βρέθηκες 'ς τὴν τρισαχρὴ ἀγκαλιά σου
ἄζια τὸ Θεὸ γιὰ νὰ κρατᾷς πού 'ρθε νὰ μᾶς γλυτρώσῃ
Μ. Φιλήντ., Θρύλ., ἔνθ' ἄν.

Στριφτεῖ ἔπειτα 'ς ἐκείνους καὶ τοὺς βάνει
νὰ φιλιωθοῦνε, (κ' ἔτσι νὰ γλυτρώσῃ)
Α. Λασκαράτ., Ποιήμ., ἔνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ -
τ ὁ ρ ω 1.

γλυτσίνα ἡ, Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυτσίνη Λεξ. Δημητρ.
γλυτσίνη Π. Γεννάδ., Λεξικ. Φυτολογ. 744 Α. Χατζηνικο-
λάου, Τὰ καλλωπιστικά δένδρα καὶ οἱ καλλωπιστικοὶ θάμνοι
μας, 17 — Λεξ. Βλαστ. 464 γλυνκίνα Α. Τραυλάντ., Διηγ.,
1.156 γλυσίνα Ἀθῆν. κ.ά. — Μ. Τσιριμῶκ., Ὠρεσ δειλιν.,
45 γλυνκίνη Λεξ. Δημητρ. γλυτσίνι τό, Λεξ. Δημητρ. γλυνκίνη
Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *glycine*.

1) Τὸ φυτὸν Οὐισταρία ἡ σινική (Wistaria sinensis) τῆς
οἰκογ. τῶν Ψυχανθῶν (Papilionaceae), ὡς καὶ τὸ ἄνθος τοῦ
φυτοῦ τούτου Ἀθῆν. — Π. Γεννάδ., ἔνθ' ἄν. Α. Χατζηνικο-
λάου, ἔνθ' ἄν. Α. Τραυλάντ., ἔνθ' ἄν. Μ. Τσιριμῶκ., ἔνθ' ἄν.
— Λεξ. Βλαστ. 464 Πρω. Δημητρ.: Σπιτάκια ἄσπρα χαρι-
τωμένα, κορυμμένα μέσα 'ς τὸ παρθενικὸ φύλλωμα τῆς λεύκας
καὶ τῆς φτελιᾶς, σκεπασμένα ἀπὸ γλυνκίνας Α. Τραυλάντ.,
ἔνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Κ' εἴμαστε μόν' οἱ δυὸ 'ς τὸ περιβόλι,
πού ὀλάνθιστη ἡ λιγόζωη ἡ γλυτσίνα
τίς ὁμορφιές της δείχνει 'ς τὸν Ἀπρίλη

Μ. Τσιριμῶκ., ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀκακία βένετη, πα-
σχαλιά. 2) Τὸ φυτὸν Κληματὶς ἡ φλόγιος (Clematis
flammula) τῆς οἰκογ. τῶν Βατραχυιδῶν (Ranunculaceae)
Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἀγροάμπελη, ἀγραμπε-
λίδα, ἀγραμπελίνα, ἀγραμπελούδα, ἀ-
γροιάμπελη, ἀγροιαμπελίδα, ἀγροιαμπελού-
δα, ἀγροιοχελιδρονιά, ἀλογάκι, ἀμπελίδα,
ἀμπελίνα, γλυνκύγι, καλαμπελοῦδες,
κλημαξίδα, κληματσίδα, κληματσίνα,
κούρμπενο, κουρπερνιά, μάης, μελτσίνα,
χαρουνιά, χελιδονιά, χελιδρονιά.

γλύτωμα τό, πολλαχ. καὶ Τσακων. (Χαβουτσ.) ἐγλύτω-
μαν Πόντ. (Τραπ.) γλύτουμα βόρ. ιδιώμ. καὶ Τσακων. (Μέ-
λαν. κ.ά.) γλύτωμαν Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ.
Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γλύτουμαν Λυκ. (Λιβύσσ.)
γούλωμα Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον. Μισθ.) Λυ-
καον. (Σίλ.)

Τὸ Βυζαντ. οὐσ. γ λ υ τ ω μ α. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ἀπαλλαγὴ, λύτρωσις, σωτηρία πολλαχ. καὶ Καππ.
(Ἀραβάν. Γούρτον. κ.ά.) Λυκαον. (Σίλ.) Πόντ. (Ἀργυρόπ.
Κερασ. Σταυρ. Τραπ. κ.ά.) Τσακων. (Χαβουτσ. κ.ά.): Δὲν
πρόκαμε νὰ χαρῇ τὸ γλύτωμά του ἀπὸ τὸ πρῶτο λιοντάρι
καὶ νὰ παρακ' παρουσιάζεται καὶ ἄλλο τρανύτερο λιοντάρι
μπροστά του! Πελοπν. (Φιγάλ.) Αὐτὸ δὲν ἦταν γλύτουμα,
ἦταν θάμα! Μακεδ. (Πεντάπολ.) Τσὰ γλύτωμα 'ταῖ τηρού!
(τσά = τί, τηρού = αὐτὸ) Τσακων. (Χαβουτσ.) Συνών. βλ.
εἰς λ. γ λ υ τ ω μ ὁ ς 1. β) Τοκετός, τῆς σημασίας προσελ-

θούσης ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦ βάρους καὶ τῶν κινδύνων ἀπαλλαγῆς
τῆς ἐγκύου Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον. κ.ά.) Λυκαον.
(Σίλ.) 2) Ἀποπεράτωσις, συντέλεσις, τελείωσις ἔργου Εὐβ.
(Κάρυστ.) Λέσβ. (Ἀγιάσ. Πάμφλ. Πολυχνῖτ. κ.ά.) Λυ-
καον. (Σίλ.) Μ. Ἀσία (Κυδων.) Πελοπν. (Δ. Κορινθ.) Πόντ.
(Ἀργυρόπ. Κερασ. Σταυρ. Χαλδ. κ.ά.) — Λεξ. Περίδ. Πρω.
Δημητρ.: Μᾶς ἦρθε ἀπάνω 'ς τὸ γλύτωμα τῆς δουλειᾶς Λεξ.
Δημητρ. Σήμιρα κάναμι τὰ γλυτώματα 'ς τοῦ τάδι τ'ς ἐλιές
Λέσβ. (Πάμφιλ.) 'Σ σὸ γλύτωμαν ἀπάν' Πόντ. (Χαλδ.) ||
Φρ. Ὠρεσ καλές, καλὰ γλυτώματα καὶ προικιὸ νὰ τὸ δώσῃς
(εὐχὴ κατὰ τὴν θεμελίωσιν οἰκίας) Εὐβ. (Κάρυστ.) Συνών.
βλ. εἰς γ λ υ τ ω μ ὁ ς 2.

γλυτωμονή ἡ, Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Οἶν. Σταυρ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ τ ὁ ρ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-μ ο ν ῆ.

1) Γ λ υ τ ω μ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.: Ἀρρωστον γλυτω-
μονήν 'κ' ἔχ' (ὁ ἀσθενὴς δὲν ἔχει σωτηρίαν) Πόντ. (Χαλδ.)
Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ τ ω μ ὁ ς 1. 2) Ἀποπεράτωσις, συν-
τέλεσις, τελείωσις ἔργου Πόντ. (Ἀργυρόπ. Σταυρ. κ.ά.):
'Αοῦτο γλυτωμονήν 'κ' ἔσ (=δὲν ἔχει τέλος) Πόντ. (Ἀργυ-
ρούπ.) Συνών. βλ. εἰς γ λ υ τ ω μ ὁ ς 2.

γλυτωμός ὁ κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Κοτύωρ. Οἶν.) ἐγλυ-
τωμός Πόντ. (Τράπ.) γλυτουμός βόρ. ιδιώμ. γλυτουμό
Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ τ ὁ ρ ω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ἀπαλλαγὴ, λύτρωσις, σωτηρία κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ.
Κοτύωρ. Οἶν.) Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ. κ.ά.): Δὲν ὑπάρ-
χει γλυτωμός κοιν. Ἄν κάμης ἔτσι, γλυτωμό δὲν ἔχεις, κα-
κομοῖρα! Ζάκ. Νὰ μὴν πααίνης μακριὰ 'ς τὴ θάλασσα, γιατί
ἔχει ρουφήχτρες, μὴ σὲ καταπιῇ καμμιὰ, γιατί δὲν ἔχεις
γλυτωμό Ἰων. (Σμύρν.) Ἄμα σὲ πιάσῃ 'ς τὰ χέρια του,
κακόμοιρο, δὲ θά 'χῃς γλυτωμό Πελοπν. (Φιγάλ.) Μιὰ καὶ
σ' ἔδλεξε αὐτὴ 'ς τὰ μιτόχτενά τζης, δὲν ἔχεις γλυτωμό
Κρήτ. (Νεάπ.) Ἦδὲ τὲς ἁμαρτίες πού 'καμες, γλυτωμόδ δὲν
ἔδεις Κῶς (Καρδάμ.) Νὰ μὴν ὅλο βασπατεύγῃς τὰ νερά,
νὰ βρεθῇ κανένας ἀρίτης νὰ σὲ δακάσῃ, 'ιατὶ δὲν ἔχεις γλυ-
τωμό (ἀρίτης = ὁ ὄφις δεινδρογαλῆ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Εἶδεν
πλιά ὁ κόρακας πὼς δὲν ἔχει γλυτωμό δοῦ γλυτωμοῦ (ἐκ
παραμ.) αὐτόθι. Δὲν εἶναι γιὰ γλυτουμό αὐτὴ, μέρα μὴ
τὴν μέρα σιγουπιθαῖν Ἦπ. (Κουκούλ.) Πῆγε κὶ παντρεῖ' κὶ
αὐτείνουν τὸν ρουχαλιάρ' π' τοὺν ἔπιασαν ἀπ' τὰ τῶρα τὰ
γυράματα κὶ γλυτουμό δὲν ἔχ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τοὺν
κόλλ' σὶ λῶβα κὶ γλυτουμό δὲν ἔχ', ἂν δὲν πάῃ σὶ γιατροῦς
κὶ σὶ 'σονκουμεία Στερελλ. (Περίστ.) Ἄ ντὶ κιόσσον 'τοῦ
χέρε μι, ὃ 'σ' ἔχα γλυτουμό (ἂν σὲ πιάσω εἰς τὰ χέρια μου,
δὲν ἔχεις σωτηρίαν) Τσακων. || Φρ. Πιθαμός, γλυτουμός (ὅτι
μόνη σωτηρία διὰ τοὺς πτωχοὺς ἀπομένει ὁ θάνατος) Μα-
κεδ. (Δρυμ. Καταφύγ.) || Ἄσμ.

'Σ τὸν οὐρανὸ κὶ ἂν ἀνεβῇς καὶ κάτσης μὲ τ' ἀστέρια,
κ' ἐκεῖ δὲν ἔχεις γλυτωμό ἀπ' τὰ δικά μου χέρια
Ἦπ.

Πολλὴ φουρτούνα πλάκουσιν κὶ γλυτουμός δὲν εἶναι
Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐν ἔχω πῖό μου γλυτωμό μηδὲ Θεοῦ βοήθεια
Τῆλ. || Ποιήμ.

Κ' εἶναι τὸ σπάραμα κὶ ὁ ἀγῶνας | γιὰ γλυτωμό πού δέ
θά 'ρθῇ

